

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121011687
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2121011687.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jej predsedníčky JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Dušana Szabó, v trestnej veci obžalovaného G. Y., nar. XX.XX.XXXX v O., pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2, písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. f) Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného voči rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 12.01.2022, č. k. 29T/53/2021-634, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.02.2022 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného G. Y. zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo dňa 12.01.2022, č. k. 29T/53/2021-634, uznal obžalovaného G. Y. (ďalej aj obžalovaný) za vinného v bode 1) z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2, písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. f) Trestného zákona a v bode 2) z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1) dňa 31.03.2021 v čase okolo 13:30 hod. pod zámienkou návštevy domácnosti rodinného domu na P. ulici č. XXX/XX v obci Z. poškodenej I. B. počas návštevy bez jej vedomia, využitím jej nepozornosti, zobral z predsiene originálny kľúč od jej osobného motorového vozidla zn. Chevrolet Aveo KLAS/SN5/477, EČ: TT 349 EC, v hodnote 2.500 €, v čase okolo 13:46 hod. si prostredníctvom originálneho kľúča bez vedomia a súhlasu poškodenej odomkol a naštartoval predmetné motorové vozidlo, odparkované pred rodinným domom na P. ulici č. XXX/XX v obci Z., s ktorým následne neoprávnene jazdil po presne nezistených miestach až do času 23:08 hod. dňa 31.03.2021,

2) dňa 31.03.2021 v čase okolo 23:08 hod. po odparkovaní neoprávnene používaného motorového vozidla zn. Chevrolet Aveo KLAS/SN5/477, EČ: TT349EC na P. ulici č. XXX/XX v obci Z., nerešpektujúc výzvy príslušníkov Policajného zboru, preliezol 170 cm vysoké čelné oplotenie pozemku s rodinným domom na ulici P. č. XXX/XX v obci Z., prešiel po pozemku do zadnej časti k 185 cm vysokému oploteniu, ktoré oddeľuje pozemok od pozemku s rodinným domom na P. ulici č. XXX/XX v obci Z., oplotenie preliezol a po pozemku prešiel k zadnému vchodu do rodinného domu na P. ulici č. XXX/XX v obci Z., cez vchod vnikol do vnútorných priestorov domu, kde napriek výzve poškodeného T. B. na opustenie domu neoprávnene v dome zotrval až do času okolo 23:25 hod, kedy bol na osobnej slobode obmedzený príslušníkmi Policajného zboru.

Okresný súd za to obžalovaného odsúdil podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. k), § 37 písm. h), m), § 38 ods. 2, ods. 4 a § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia

slobody vo výmere 3 roky, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd k výroku o vine obžalovaného ku skutku 1) uviedol, že nebola produkovaná žiadna taká presvedčivá skutočnosť, ktorá by dôvodnosť trestnoprávnej zodpovednosti u obžalovaného za tento skutok spochybňovala. Poukázal na usvedčujúcu výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní a taktiež aj výpoveď samotného obžalovaného, ktorý sa vo svojej výpovedi vykonanej na hlavnom pojednávaní de facto sám usvedčil, keď vo svojej výpovedi sám popísal svoje konanie v podstate spôsobom súladným s popisom jeho konania uvedeným v obžalobe.

Okresný súd konštatoval, že z výpovede z hlavného pojednávania obžalovaného G. Y., a taktiež aj výpovede obvineného z prípravného konania v porovnaní s výpoveďou svedka Q. Y. z prípravného konania vyplýva odlišný popis skutkových okolností, na podklade ktorých malo prísť k požičaniu motorového vozidla. Okresný súd vzhliadol jediný spoločný bod v ktorom sa obaja zhodli v tom, že tvrdenie o tom, že I. B. požičala auto G. Y. dobrovoľne. Okresný súd zdôraznil, že celý skutkový dej počas ktorého malo prísť k požičaniu motorového vozidla sa výrazným spôsobom odlišuje pri jednotlivých svedeckých výpovediach. Svedok Q. Y. nevedel uviesť dôvody, pre ktoré si G. Y. chcel požičať motorové vozidlo. Rovnako v zmysle vlastnej výpovede nedisponoval žiadnou vedomosťou o tom, že by mala byť I. B. dohodnutá so sestrou obvineného ohľadom požičania vozidla. Obdobne tvrdenie svedka, že sa ho poškodená I. B. vôbec nepýtala, prečo potrebuje G. Y. vozidlo, vyvoláva podľa názoru okresného súdu závažné pochybnosti o pravdivosti svedeckej výpovede, predovšetkým v kontexte SMS správ s výhražným obsahom, ktoré obžalovaný dňa 30.03.2021 zaslal poškodenej. Podľa názoru okresného súdu je zásadný rozdiel v ich výpovediach v tom, že svedok Q. Y. vypovedal, že ho obžalovaný priamo poslal, aby požiadal I. B. o požičanie vozidla, ale obžalovaný G. Y. vypovedal, že poškodená bola dohodnutá s jeho sestrou a Q. Y. mu len oznámil, že si má prísť po vozidlo. A tak okresný súd ustálil záver o tom, že obžalovaný nebol v žiadnom smere dohodnutý s poškodenou o zapožičaní motorového vozidla.

Okresný súd nevidel žiadny dôvod v tom, prečo by poškodená po tom ako zistila, že jej motorové vozidlo nie je na parkovacom mieste, zavolaala policajnú hliadku a oznamovala krádež motorového vozidla. Tvrdenia obžalovaného o tom, že mu poškodená sama ukázala motorové vozidlo, kde je zaparkované sa nepotvrdili z prehratých kamerových záznamov, a preto okresný súd uveril výpovedi poškodenej o tom, že obžalovaný si potajomky - ľstou zobrať kľúče od motorového vozidla z botníka a sám s motorovým vozidlom odišiel, čo je preukázané z kamerového záznamu obce Z.. Okresný súd poukázal na SMS správy, ktoré obžalovaný zaslal poškodenej, z ktorých vyplývajú vyhrážky zo strany obžalovaného na poškodenú, ktoré vzbudili dôvodnú obavu a strach u poškodenej, a preto ak obžalovaný tvrdil, že deň pred skutkom sa vyhrážal poškodenej a následne na druhý deň mu poškodená dobrovoľne požičia motorové vozidlo, tak tieto tvrdenia považoval okresný súd za nelogické a nezakladajúce sa na pravde. Fabulácie obžalovaného o tom, že poškodená si v minulosti chcela osvojiť obžalovaného a uvedené oznámenie na polícii urobila z pomsty voči obžalovanému, okresný súd nepovažoval za tvrdenia zakladajúce sa na pravde. Okresný súd v danom smere zohľadnil aj vykonaný dôkaz na hlavnom pojednávaní a to prehratie zvukového záznamu medzi poškodenou a políciou o krádeži auta. Z vykonaného dôkazu okresný súd mal v dostatočnej miere preukázanú dôveryhodnosť tvrdenia poškodenej o krádeži auta obžalovaným, pretože z hlasu poškodenej bolo cítiť strach a bezmocnosť poškodenej voči konaniu obžalovaného. Okresný súd potom konštatoval, že medzi obžalovaným a poškodenou neprišlo k žiadnej dohode o požičaní si motorového vozidla, a predmetné tvrdenia obžalovaného o vzájomnej dohode s poškodenou považoval okresný súd za vymyslené tvrdenia.

Okresný súd mal dostatočne preukázané z kamerových záznamov, že obžalovaný si otvoril predmetné motorové vozidlo, t. j. použil originálny kľúčik na otvorenie a následne naštartoval motorové vozidlo a s ním aj odišiel z parkovacieho miesta, kde bolo motorové vozidlo zaparkované. Taktiež kamerové záznamy z večerných hodín preukazovali, že obžalovaný prišiel s motorovým vozidlom a zaparkoval ho pred domom poškodenej.

Okresný súd po zhodnotení všetkých skutočností vyplývajúcich z výpovedí poškodenej B. mal tak v dostatočnej miere preukázané, že poškodená vypovedala v prípravnom konaní a v konaní pred súdom zhodne bez akýchkoľvek rozporov a jej výpoveď je podporená radom nepriamych dôkazov,

predovšetkým SMS správami zaslanými svedkyňi poškodenej zo strany G. Y. dňa 30.03.2021, prepisom hovoru svedkyne poškodenej na linku 158, a podporne aj výpoveďami zasahujúcich príslušníkov policajného zboru a kamerovými záznamami z obce Z.. Okresný súd konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že výpoveď I. B. podporená výpoveďou T. B. sú potvrdzované z veľkej časti aj objektívnymi dôkazmi, je možné o týchto na rozdiel od výpovede obžalovaného G. Y. a svedka Q. Y. tvrdiť, že sú vierohodné.

Okresný súd k výroku o vine obžalovaného ku skutku 2) uviedol, že nebola produkovaná žiadna taká presvedčivá skutočnosť, ktorá by dôvodnosť trestnoprávnej zodpovednosti u obžalovaného za tento skutok spochybňovala. Okresný súd poukázal na usvedčujúce výpovede poškodených na hlavnom pojednávaní, výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní a taktiež aj výpoveď obžalovaného z prípravného konania, ktorý sa vo svojej výpovedi de facto sám usvedčil a taktiež na výpovede svedkov - príslušníkov OR PZ Trnava.

Okresný súd uviedol, že obhajoba obžalovaného bola prioritne postavená na tom, že si obžalovaný nebol vedomý tej skutočnosti, že osoby, ktoré sa ho snažili zadržať boli príslušníci polície, pričom uvedené zdôvodnil tým, že rovnaké vozidlo aj s majákmi má údajne používať bližšie neidentifikovaný drogový díler. V tomto smere je podľa názoru okresného súdu obrana obžalovaného jednoznačne popretá výpoveďami svedkov Y. L. a T. W. - príslušníkov PZ, ako aj svedkov poškodených T. B. a I. B., z ktorých obsahu je zrejmé, že obžalovaný neuposlúchol výzvu príslušníkov polície a taktiež neuposlúchol ani opakovanú výzvu a v snahe uniknúť pred nimi vnikol do cudzieho obydľia. Podľa názoru okresného súdu obhajoba obžalovaného spočívajúca v tvrdení o tom, že drogový díler ktorého usvedčuje obžalovaný v inom konaní používa rovnaké motorové vozidlo s majákmi ako príslušníci policajného zboru SR, je v totálnom rozpore s logikou veci, pretože okresný súd neveril tvrdeniam obžalovaného o tom, že drogový díler by používal také isté auto ako používa Polícia Slovenskej republiky. Okresný súd uviedol, že z výpovedí príslušníkov PZ jednoznačne vyplýva, že obžalovaného vyzvali, aby zostal stáť a jednoznačne sa prezentovali ako policajti, a preto konanie obžalovaného nemožno v žiadnom prípade posudzovať ako konanie v krajnej núdzi v obave o jeho život. Obžalovaný vo svojej výpovedi sám uviedol, že počul kričanie policajtov avšak nevedel uviesť či to boli výzvy policajtov na zastavenie, z čoho je možné usúdiť, že policajti kričali na obžalovaného, aby zastavil, preto okresný súd uveril skutočnostiam tvrdených policajtami, že obžalovaného vyzývali na zastavenie. Okresný súd poukázal na výpoveď obžalovaného ohľadom toho, že si obžalovaný po preskočení plotov pána T. a poškodenej B., na pozemku poškodenej uvedomil, že ide o policajnú akciu a nie o prenasledovanie drogovým dílerom a mal vedomosť na pozemku poškodenej, že ho naháňajú policajti. Obžalovaný aj tak následne vnikol do domu poškodenej a zamkol za sebou dvere a chcel utekať pred policajtami, a preto obhajoba obžalovaného sa rozpadá v tej skutočnosti, že keď už obžalovaný vedel, že ide o policajnú akciu, tak napriek tomu vstúpil do domu poškodenej a násilím tam zotrval.

Obžalovaného podľa názoru okresného súdu usvedčuje aj tá skutočnosť, že si bol vedomý svojho predchádzajúceho protiprávneho konania - neoprávneného používania motorového vozidla, a preto utekal pred policajtami, a neutekal pre to, že ho naháňa drogový díler. O nepravdivosti tvrdení obžalovaného svedčí aj tá skutočnosť, že obžalovaný v úmysle skryť sa pred zasahujúcimi príslušníkmi polície po vstupe do rodinného domu za sebou zamkol dvere a nereagoval na výzvu svedka poškodeného T. B., aby opustil dom a naďalej pokračoval v snahe uniknúť pred zasahujúcimi príslušníkmi Policajného zboru. Obžalovaný tiež vo výpovedi uviedol, že z domu poškodenej chcel uniknúť okienkom v kúpeľni, avšak sa do neho nezmestil. Uvedené tvrdenia obžalovaného iba potvrdzujú skutočnosti o tom, že keď mal vedomosť o tom, že ho polícia chce zadržať, aj tak sa všemožnými spôsobmi im snažil uniknúť. Obhajoba obžalovaného založená na tom, že poškodený násilím držal obžalovaného v ich dome je podľa názoru okresného súdu absurdná v tom smere, že obžalovaný po vstupe do domu sám zamkol zadné dvere a skutočnosť, že obžalovaného zadržal poškodený T. B. v dome násilím okresný súd považoval zároveň za nepredstaviteľnú vzhľadom na fyzickú rozdielnu proporciu medzi poškodeným a obžalovaným. Okresný súd mal dostatočne preukázané z kamerových záznamov, že obžalovaný prekonal oplotenia rodinných domov a neoprávnené vnikol do obydľia poškodených. Mal tiež jednoznačne preukázané z výpovede poškodených, že obžalovaný neoprávnené vnikol do ich obydľia a skutok spáchal závažnejším spôsobom konania a to vlámaním. Na záver okresný súd dodal, že pravdivosť usvedčujúcich výpovedí dokresľujú aj samotné kamerové záznamy či už z obecného úradu v Z. alebo z rodinného domu pána T..

K výroku o treste okresný súd uviedol, že obžalovaný spáchal dva trestné činy, a to prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. f) Trestného zákona, a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona a preto obžalovanému ukladal úhrnný trest odňatia slobody v súlade s § 41 ods. 1 Trestného zákona, a to podľa zákonného ustanovenia § 194 ods. 2 Trestného zákona.

Okresný súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k) Trestného zákona, teda, že obžalovaný dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu poškodenej. Zároveň zistil dve priťažujúce okolnosti a to priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, teda že obžalovaný spáchal viac trestných činov - prečin neoprávneného používania motorového vozidla a prečin porušovania domovej slobody, a priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, teda že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený s poukazom na niekoľko záznamov v registri trestov.

Pokiaľ ide o poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, okresný súd túto poľahčujúcu okolnosť obžalovanému nepriznal s odôvodnením, že obžalovaný prejavil ochotu spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní pri objasňovaní inej trestnej činnosti, avšak táto poľahčujúca okolnosť je založená na aktívnej spolupráci páchatel'a pri objasňovaní svojej trestnej činnosti, a to najmä vo forme uvádzania dôkazov, ktoré slúžia na objasnenie skutkových okolností daného trestného činu a jej hodnotenie je závislé od toho, do akej miery páchatel' sám svojim prístupom participuje na objasnení trestného činu.

Skúmajúc pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, dospel okresný súd k záveru, že je potrebné upraviť zákonom stanovenú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, a to z dôvodu prevažujúceho pomeru priťažujúcich okolností. Preto okresný súd podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona upravil dolnú hranicu tak, že k dolnej hranici 12 mesiacom pripočítal 16 mesiacov, t. j. zvýšená dolná hranica bola určená vo výške 28 mesiacov, čo predstavuje 2 roky a 4 mesiace.

Okresný súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorý považoval vzhľadom na naplnenie účelu trestu za primeraný a spravodlivý. Vzhľadom na spáchanú trestnú činnosť mal za to, že náprava páchatel'a je možná len vo výkone trestu odňatia slobody, preto aby bol naplnený jeden zo základných účelov trestu a to ochrana spoločnosti, keď ani predchádzajúce odsúdenia nevedli u obžalovaného k náprave. Podľa správania obžalovaného počas celého trestného konania mal okresný súd jednoznačne preukázané, že obžalovaný nemá žiadny rešpekt ani zásady slušného správania voči orgánom činným v trestnom konaní a taktiež ani voči súdu, čo sa prejavilo vulgárnym správaním obžalovaného nielen voči uvedeným osobám, avšak aj voči osobám, ktoré zabezpečovali jeho obhajobu. Okresný súd dal do pozornosti útok s vyhrážkami na obhajcu JUDr. Grmana a taktiež aj vulgárne správanie voči jeho ustanovenej obhajkyňi JUDr. Šútovskej. Taktiež z hodnotenia riaditeľa ÚVV Leopoldov vyplynulo, že odsúdený sa nespráva v súlade s ústavným poriadkom, nerešpektuje autority za čo mu boli uložené disciplinárne tresty. V neprospech obžalovaného okresný súd zohľadnil aj tú skutočnosť, že obžalovaný má v odpise registra trestov 15 záznamov, čo svedčí o sklonoch obžalovaného k opätovnému páchaniu trestnej činnosti. V prípade obžalovaného ide o recidivistu, ktorý pácha opakovane trestnú činnosť vo veľmi krátkych časových intervaloch. Okresný súd zdôraznil, že ani predchádzajúci výkon trestu odňatia slobody v minulosti nemal na obžalovaného kladný vplyv a požadovaný účinok, nakoľko obžalovaný po prepustení z výkonu trestu iba vo veľmi krátkom časovom období 5 mesiacov opätovne páchal trestnú činnosť.

Pre výkon uloženého trestu okresný súd obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona), keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním skutku bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Okresný súd poukázal na skutočnosť, že poškodenej Lýdii Némethyovej bola zaplatená náhrady škody v požadovanej výške, ktorú si uplatňovala v prípravnom konaní, preto nerozhodoval o náhrade škody voči poškodenej.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len prokurátor) vzdal práva na podanie odvolania. Obžalovaný po porade s obhajkyňou si ponechal lehotu na vyjadrenie.

Obžalovaný následne v zákonnej lehote prostredníctvom obhajcu podal odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku ako aj konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Odvolanie obžalovaný odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 31.01.2022.

V odvolaní uviedol, že mu bolo porušené právo na obhajobu. Okresný súd bez rešpektovania pravidiel a mechanizmu náhodného výberu ex offo obhajcov pristúpil k svojoľnému určaniu náhradného obhajcu, hoci pre takýto mimoriadny postup neboli splnené podmienky. Následne takto ustanovený náhradný obhajca vykonával obhajobu namiesto zvoleného obhajcu na pojednávaní dňa 12.01.2022, pri ktorom sa zvolený obhajca musel ospravedlniť pre kolíziu s inou väzobnou vecou. Celý priebeh prvostupňového súdneho konania sa vyznačoval flagrantným ignorovaním podaní a námietok produkovaných stranou obhajoby. Majorita podaní bola odmietnutá len vágnou aplikáciou ich neprípustnosti z titulu opakovanej námietky, pričom nebol zohľadnený absolútne nový a odlišný obsah podaní. Podčiarkol, že zamedzenie obštrukciám nemôže byť postavené nad ústavné právo na obhajobu a spravodlivé súdne konanie. Aj napriek väzobnému charakteru tejto trestnej veci nie je možné ospravedlniť ignorovanie práv obvineného spadajúcich do jeho práva na obhajobu. Dal do pozornosti prekážku v realizácii pojednávania dňa 14.12.2021 a 12.01.2022 v podobe absencie rozhodnutia o skoršej námietke zaujatosti, ktorá okolnosť v intenciách § 32 ods. 4 Trestného poriadku bráni vo vykonaní hlavného pojednávania. Súd sa nevysporiadal s námietkou zaujatosti založenej na pomere sudcu k osobe obvineného, ktorá vznikla inzultáciou obvineného vo forme vulgárnych nadávok a oplútia sudcu, pričom objektívny pozorovateľ by uvedenú situáciu vyhodnotil v smere, že možno mať pochybnosti o nezaujatosti sudcu vzhľadom na správanie obvineného (podanie trestného oznámenia, iniciovanie disciplinárneho potrestania obžalovaného v rámci ústavu). Tomuto súd nevenoval žiadnu pozornosť a sa s tým žiadnym spôsobom nevysporiadal. Nejednalo sa o námietku založenú na tých istých dôvodoch a táto náležitosť nemala ani charakter procesnej otázky, keďže sa jedná priamo o vzťah sudcu k osobe obvineného.

Obžalovaný zároveň namietal nevykonanie navrhnutých dôkazov, keď mu súd odňal možnosť výsluchu svedka Q. Y., ktorý v prípravnom konaní verbalizoval vedomosť o súhlase poškodenej s požičaním vozidla, ako aj potvrdzoval verziu tvrdenú obžalovaným. Okresný súd sa uspokojil s jedným neúspešným pokusom o predvedenie, hoci tento ojedinelý moment nemôže odôvodňovať záver o nemožnosti jeho zabezpečenia. Rovnako súd nepripustil ani výsluch svedkyne H. X., ktorá údajne počas telefonického komunikácie s obžalovaným počula ako mu poškodená poskytla súhlas s použitím jej vozidla. Okresný súd tak podľa neho uprednostnil svoje domnienky a dojmy. Pričom nedošlo k žiadnej previerke tvrdení obžalovaného, že má rozhovor so svojou družkou nahratý na telefóne.

Zároveň namietal, že súd pri plánovaní a vedení pojednávania žiadnym spôsobom nenotifikoval obžalovaného a obhajobu, že sa má pripraviť na záverečný prednes, ktorý predstavuje bazálnu zložku práva na obhajobu. A tak z dôvodu kolízie zvoleného obhajcu s iným pojednávaním a nevedomosti o plánovaní ukončenia dokazovania na pojednávaní dňa 12.01.2022 došlo k faktickému odňatiu riadnej prípravy pre obžalovaného na tento významný a obsahovo náročný prejav. Súd neakceptoval námietky obžalovaného, aby mu bol poskytnutý priestor pre riadnu prípravu záverečného prednesu s jeho zvoleným obhajcom a došlo k realizácii prednesov bez porady so zvoleným obhajcom.

Ďalej obžalovaný namietal odňatie práva na preštudovanie spisu, pretože v rámci úkonu, ktorý mal byť spojený s preštudovaním spisu došlo z jeho strany k vznieseniu námietky voči vyšetrovateľovi, pričom z dôvodu potreby rozhodnutia o tejto námietke sa preštudovanie spisu nerealizovalo, ale on sa práva na preštudovanie spisu nevzdal a bez preštudovania spisu došlo k ukončeniu vyšetrovania.

Podľa názoru obžalovaného bola porušená zásada ne bis in idem, keď znak viac trestných činov bol skonsumovaný aplikáciou úhrnného mechanizmu s jeho asperáciou a preto podľa neho nemohla byť táto okolnosť vzhľadnutá aj ako priťažujúca.

Ďalším pochybením okresného súdu malo byť nevykonávanie oboznamovania s doterajším priebehom konania pred otvorením ďalšieho pojednávania a to aj napriek prítomnosti dlhších časových medzier medzi jednotlivými zasadnutiami súdu. Zároveň vytkol, že súd výsluch nevedol právom predpokladaným spôsobom, ale ako voľnú diskusiu s obžalovaným, ktorého sa snažil presvedčiť o nepravdivosti jeho vyjadrení.

Následne obžalovaný namietal určenie krátkej lehoty na odvolanie s odôvodnením do 5 dní a teda reálne súd obhajobe poskytol neprimerane redukovaný priestor na generovanie bazálneho podania v podobe odvolania voči rozsudku, ktorý odsudzuje obžalovaného na trojročný nepodmienečný trest a zároveň na podklade písomného vyhotovenia nie je možné získať spoľahlivé argumenty a myšlienkové postupy, ktoré viedli súd k prijatiu rozhodnutia.

Obžalovaný namietal rovnako právnu kvalifikáciu a kvalifikačné pojmy ľst'ou a vlámaním. Neoprávnené používanie cudzieho motorového vozidla už v základnej skutkovej podstate predpokladá, že sa páchatel zmocní kľúčov od vozidla, preto toto konanie nemožno ani v tomto prípade pokryť ľst'ou. A pokiaľ ide o druhý kvalifikačný moment, obžalovaný uviedol, že poškodená a jej syn zhodne potvrdili, že zadné dvere do priestoru domu neboli uzamknuté a preto nemohol prekonať žiadne uzamknutie a už vôbec nie použitím sily. Uzavretosť je základnou súčasťou obydlia a preto prekonanie plotu nemôže byť interpretované ako kvalifikovaná skutková podstata. Je podľa neho nelogické, aby svedok vyzval obžalovaného, aby dom opustil a pritom ho držal, aby nemohol odísť a držal dvere pred jeho únikom. Navyše syn poškodenej, ktorý bol počas celého incidentu pri obžalovanom, prítomnosť poškodenej neuvádza. Vstup do domu poškodenej nemožno podľa neho rozhodne subsumovať pod režim neoprávneného vniknutia, keďže je príbuzným obyvateľom domu a obdobné návštevy realizoval na pravidelnej báze.

Obžalovaný zdôraznil, že súd bez opory v dôkaznom stave privolil osamotenej výpovedi poškodenej, že súhlas s požičaním vozidla neposkytla, pričom neprihliadol na protichodné tvrdenie svedka a obžalovaného. Poškodená mala motív kriminalizovať obžalovaného a z pomsty ho dostať do tejto situácie, keďže jej podľa súdu zasielal správy s výhražným obsahom a taktiež syn poškodenej hodnotil ich vzťah ako negatívny. Obžalovaný nemal dôvod nedôverovať súhlasu poškodenej s požičaním jej vozidla. Rovnako tak k preskočeniu plotu došlo v dôsledku obavy o jeho zdravie a preto tu neexistuje vôľa obžalovaného k akémukoľvek porušeniu domovej slobody.

K výroku o treste obžalovaný uviedol, že zvýšením dolnej hranice v jeho prípade je navýšenie dolnej hranice o jednu tretinu z údaju 1 rok, čo predstavuje navýšenie o 4 mesiace. A napokon podľa jeho názoru je uložený trest neprimerane prísny a nesúladný s cieľom a účelom trestania v trestnom práve.

Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a sám vo veci rozhodol rozsudkom v súlade s podaným odvolaním, príp. vec vrátil súdu prvého stupňa.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava a uviedol, že z obsahu doručeného odvolania obžalovaného nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali závery, ku ktorým dospel súd prvej inštancie. A preto navrhol, aby odvolací súd postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Za účelom prejednania odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 24.02.2022, na ktorý sa dostavili prokurátor, obžalovaný a jeho náhradná obhajkyňa (JUDr. Albín Lancz svoju neprítomnosť ospravedlnil).

Pred vykonaním verejného zasadnutia bola krajskému súdu doručená námietka zaujatosti obžalovaného vznesená prostredníctvom jeho obhajcu, ktorá bola odôvodnená vzťahom členov senátu k sudcovi Okresného súdu Trnava JUDr. Rudolfovi Bottovi, ktorý má mať priateľské a nadštandardné vzťahy so sudcami krajského súdu. Vzhľadom na neobvyklé dohody medzi sudcom okresného súdu a sudcami krajského súdu (expresne rýchle rozhodovanie o sťažnosti vo väzobnej veci, dohoda o neposudzovaní skorších námietok proti samosudcovi a implicitné náznaky samosudcu, že si všetky námietky obžalovaného vybaví so sudcami krajského súdu) existuje podľa neho pochybnosť o nezaujatosti sudcov senátu 6T Krajského súdu v Trnave pre ich pomer k samosudcovi JUDr. Rudolfovi Bottovi.

Rovnako tak krajskému súdu bolo doručené podanie obžalovaného označené ako generálna námietka zaujatosti podľa § 31 ods. 1, ods. 5 Trestného poriadku a návrh na delegáciu tr. spisu 6To/17/2022 podľa § 23 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku (č. I. 727 -728). Z tohto podania vyplynulo, že námietku zaujatosti podáva na celý senát, ktorý sa má zaoberať jeho odvolaním a zároveň namieta všetky iné senáty pôsobiace na Krajskom súde v Trnave, pretože jeho bývalý advokát Dušan Grman mu oznámil, že vec bola ovplyvňovaná zo strany sudcu okresného súdu, ktorý sa už v rámci jeho prvotného podozrenia javil zaujatým (nevysporiadanie sa s jeho návrhmi na dokazovanie a podaných sťažností, oplutie sudcu) a ktorý viedol pojednávanie účelovo, aby mu znemožnil výhrady na spravodlivý súdny proces. Obhajcovi sa mal sudca zdôveriť, že má nadštandardné vzťahy so sudcami krajského súdu, čo u neho vzbudzuje pochybnosti o nezaujatosti zo strany krajského súdu a senátu 6To, keď bol navyše expresne rýchlo nariadený termín verejného zasadnutia. Žiadal, aby bola jeho vec prikázaná Krajskému súdu v Bratislave, lebo len tak získa späť svoje garantované práva na spravodlivý súdny proces.

Zároveň v ten istý deň bol krajskému súdu doručený návrh na vykonanie dôkazov a žiadosť o účasť obžalovaného na krajskom súde (č. I. 729 - 732). Žiadal vykonať dôkaz ohľadom jeho spolupráce s NAKA a prehrať zvukové záznamy z pojednávania, z ktorých je možné zistiť zaujatosť strán voči jeho osobe. Upozornil na svedka L., keď tento uviedol, že išiel z Brestovian, ale auto bolo odparkované smerom do Brestovian a neexistenciu výpovede jeho kolegu R., aby opísal priebeh udalostí zo dňa 31.03.2021. Namietal, že nedal výslovný súhlas na čítanie zápisnice o výsluchu svedka W., pričom ďalšie úkony sudca urobil v jeho neprítomnosti. Žiadal opätovne oboznámiť fotodokumentáciu na č. I. 199 - 201, prehrať nahrávku zo dňa 31.03.2021 (č. I. 252 - 254). Namietal, že obhajkyňa súhlasila bez jeho súhlasu s čítaním listinných dôkazov na hlavnom pojednávaní dňa 02.12.2021. Navrhol vypočuť svedka Q. Y., nakoľko nesúhlasil s čítaním zápisnice o jeho výsluchu. Tiež žiadal vypočuť svedkov Y. L., G. R., T. W., Y. T., Q. Y., G. Y., T. Y., I. Y. a H. X.. Zároveň žiadal overiť jeho tvrdenia ohľadom hovoru medzi ním a poškodenou, priložiť spisový materiál z NAKA, z Trnavy sp. zn. 8T/39/2021 a zo Senice.

Deň pred konaním verejného zasadnutia bolo krajskému súdu doručené čestné prehlásenie Q. Y., v ktorom uviedol, že by chcel byť riadne vypočutý ako svedok, nakoľko sa dozvedel, že mal byť predvedený, ale v tom čase nebol doma a nebolo mu doručené žiadne predvolanie na súd.

Pred otvorením verejného zasadnutia predsedníčka senátu oboznámila podanie obžalovaného označené ako námietka zaujatosti, ktorú podal obhajca obžalovaného (č. I. 718) a generálna námietka zaujatosti podľa § 31 ods. 1, ods. 5 Trestného poriadku a návrh na delegáciu tr. spisu 6To/17/2022 podľa § 23 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku (č. I. 727 - 728). Rovnako oboznámila vyjadrenie JUDr. Ing. Dušana Grmana zo dňa 21.02.2022.

Z vyjadrenia JUDr. Ing. Dušana Grmana vyplynulo, že v čase jeho obhajoby bola vec pridelená sudkyňi JUDr. Evelyn Neglia, sudca JUDr. Rudolf Bott bol vymenovaný až dňa 05.10.2021, teda v čase keď obžalovaného už neobhajoval a nebol s ním teda v žiadnom kontakte a o pridelení veci novému sudcovi sa dozvedel až z generálnej námietky zaujatosti podanej obžalovaným.

Zároveň predsedníčka senátu obžalovanému uviedla, že námietka zaujatosti neobsahuje skutočnosti uvedené v § 31 ods. 1 Trestného poriadku a preto sa o nej nebude konať (to isté platí aj vo vzťahu k návrhu na odňatie a prikázanie veci inému krajskému súdu).

Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí doplnil a oboznámil zápisnice o vydaní veci z č. I. 198 a č. I. 203, aby bolo zrejmé, akým spôsobom boli kamerové záznamy z rodinného domu s popisným číslom XX, z ulice P. v obci Z. a z obce Z. zo dňa 31.03.2021 vydané, pričom krajský súd konštatuje, že tieto boli vydané zákonným spôsobom (požiadavka doplniť dokazovanie odvolacím súdom vystala z absencie oboznámenia správy okresným súdom podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku).

Prokurátor v konečnom návrhu uviedol, že odvolanie obžalovaného považuje za nedôvodné a navrhuje ho zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku.

Obhajkyňa obžalovaného uviedla, že sa pridrižiava písomne odôvodneného odvolania, a okrem iného žiadala odvolací súd zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť prokurátorovi do prípravného konania.

Obžalovaný zotrval na všetkých svojich vyjadreniach prednesených v rámci konania na súde prvého stupňa, ako aj opísaných vo svojich písomných podaniach.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Konanie, ktoré rozhodnutiu predchádzalo

Pokiaľ ide o konanie, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, krajský súd nezistil žiadne pochybenia.

Právo preštudovať spis obžalovanému upreté nebolo, keď sa dňa 09.08.2021 spolu s obhajcom zúčastnili tohto úkonu, pričom vyšetrovateľ PZ sa s návrhmi na doplnenie dokazovania ako aj s námietkami zaujatosti vysporiadal a vykonal o tom záznam v spise.

Treba zdôrazniť, že obžalovaný mohol počas celého konania realizovať všetky svoje práva garantované mu Trestným poriadkom sám alebo prostredníctvom obhajcu. Po tom ako bol vzatý do väzby mu bol ustanovený obhajca JUDr. Ing. Dušan Grman, ktorý bol oslobodený od povinnosti obhajovania uznesením okresného súdu zo dňa 23.09.2021. Zároveň bola obžalovanému ustanovená obhajkyňa Mgr. Andrea Šutovská (č. I. 445). Dňa 30.11.2021 bolo okresnému súdu doručené oznámenie o prevzatí obhajoby JUDr. Albínom Lanczom, ktorý zároveň požiadal o odročenie pojednávania a potom súdu doručil vypovedanie plnomocenstva. Následne dňa 07.12.2021 obhajca doručil podanie zo dňa 07.12.2021 spolu so splnomocnením zo dňa 03.12.2021. Zvolený obhajca dňa 14.12.2021 na hlavnom pojednávaní deklaroval nezachovanie lehoty na prípravu hlavného pojednávania, na čo správne sudca reagoval, keď oznámil, že za včasnosť zvolenia obhajcu zodpovedá obžalovaný. Zároveň správne postupoval, keď ustanovenú obhajkyňu zrušil a opatrením ju podľa § 42 ods. 1 Trestného poriadku ustanovil za náhradnú obhajkyňu. K výhradám obžalovaného treba uviesť, že podstatné je, že obhajkyňa Mgr. Šutovská bola ustanovená ako obhajkyňa prostredníctvom programového prostriedku schváleného ministerstvom spravodlivosti a z dôvodu hospodárnosti konania a nezmarenia termínu hlavného pojednávania (keď obhajca JUDr. Lancz nemal skutočný záujem o nahliadnutie do spisu)

bola potom ustanovená ako obhajkyňa náhradná, ktorá mala znalosť o veci v celom rozsahu a mohla realizovať práva obžalovaného.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že sudca jeho a ani jeho zvoleného obhajcu neinštruoval v tom zmysle, že dôjde na hlavnom pojednávaní dňa 12.01.2022 k prednesu záverečným rečí, treba uviesť, že táto povinnosť súdu nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia. Na to slúži zachovanie lehoty 5 pracovných dní (od doručenia predvolania alebo upovedomenia) na prípravu hlavného pojednávania, pretože obžalovaný ako i obhajca musia byť pripravení na už (v poradí) prvé hlavné pojednávanie tak, že môže na ňom prísť k vyhláseniu konečného rozhodnutia. Krajský súd zistil, že obhajca JUDr. Lancz sa hlavného pojednávania dňa 12.01.2022 nezúčastnil a lehota na prípravu v prípade obžalovaného bola splnená už pri vykonaní prvého hlavného pojednávania. V tomto smere treba zároveň zdôrazniť, že okresný súd vždy pred pokračovaním v odročenom pojednávaní oboznámil skutočnosť z posledného hlavného pojednávania v súlade s § 277 ods. 5 Trestného poriadku, keď treba ďalej konštatovať, že od odročenia hlavného pojednávania neuplynula nikdy dlhšia doba, keďže okresný súd konal v súlade s požiadavkou urýchlenu a prednosti väzobnej veci (§ 2 ods. 6 Trestného poriadku).

Hlavné pojednávanie dňa 02.12.2021 sa konalo, po tom ako bola prečítaná výpoveď svedka L. v neprítomnosti obžalovaného za splnenia zákonných podmienok (§ 252 ods. 3 Trestného poriadku), pretože sám obžalovaný požiadaval, aby sa pokračovalo v jeho neprítomnosti (č. l. 512), preto potom mohol okresný súd postupom podľa § 268 ods. 5 v spojení s § 252 ods. 5 Trestného poriadku prečítať odborné vyjadrenie aj bez súhlasu obžalovaného (navyše súhlas obžalovaného prostredníctvom obhajkyne bol daný).

A napokon pokiaľ ide o vznesené námietky zaujatosti počas celého súdneho konania, okresný súd sa s nimi zákonným spôsobom vysporiadal (viď bližšie odôvodnenie napadnutého rozsudku na strane 11 - 14). Ide o spleť vykonštruovaných námietok obžalovaného voči sudcovi okresného súdu znemožniť mu konať vo veci. Obžalovaný v tomto smere realizáciou svojich práv tieto zneužíval, čo v právnom štáte nemôže požívať právnu ochranu. V tomto kontexte potom treba chápať aj vykonštruované námietky obžalovaného voči konajúcemu senátu odvolacieho súdu s cieľom zmať odvolacie konanie. V neposlednom rade treba uviesť, že oplutie sudcu nemôže založiť zaujatosť konajúceho sudcu, ktorý vzhľadom na jeho profesionalitu musí byť od takých nežiadúcich aktivít obžalovaných odťažité. Pokiaľ by malo platiť, že zaujatosť sudcu je možné založiť jeho oplutím, potom by v prípade takéhoto správania voči všetkým sudcom, bol obžalovaný nepostihnuteľný za jeho protiprávne konanie zakladajúce jeho trestnoprávnu zodpovednosť.

K výroku o vine

Odvolacím prieskumom krajský súd zistil, že okresný súd postupoval v procese dokazovania v súlade s Trestným poriadkom, že vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, že vykonané dôkazy následne v súlade s ust. § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správne záveru, že žalované skutky sa stali spôsobom opísaným v skutkovej vety výroku o vine a že ich spáchal obžalovaný.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku následne okresný súd uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé aj to, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Krajský súd si preto túto časť odôvodnenia v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na ňu poukazuje bez potreby vecne správne argumenty opakovať.

Súčasne krajský súd na tomto mieste pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutia o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúmava v odvolacom konaní.

V posudzovanom prípade podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie vytvára ucelenú, ničím nenarušenú, logickú štruktúru o tom, že skutky sa stali a spáchal ich obžalovaný.

Obžalovaného zo spáchania trestných činov usvedčujú priami svedkovia, ktorým sú poškodení I. B. a T. B., ktorí spáchanie skutkov popísali v zhode s jeho popisom vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Obžalovanému sa nepodarilo presvedčiť odvolací súd o nedôveryhodnosti poškodenej B.. Jej výpoveď je podporená prepisom jej hovoru na linku 158, kamerovými záznamami a výpoveďami svedkov W. a L. (výsluch svedkov v prípravnom konaní bol vykonaný kontradiktórnym spôsobom za účasti obhajcu obžalovaného), ktoré správne okresný súd prečítal postupom podľa § 263 ods. 2 Trestného poriadku, keď prokurátor výpovede týchto svedkov v obžalobe navrhol prečítať a obžalovaný voči tomuto postupu nevzniesol námietky, pričom bol riadne poučený, že ak chce vypočuť svedkov, ktorých výpovede navrhol prokurátor v obžalobe prečítať, je povinný to bez meškania písomne oznámiť, inak ich súd na hlavnom pojednávaní bude môcť prečítať aj bez jeho súhlasu.

Skutočnosť, akým smerom bolo zaparkované motorové vozidlo a absencia niektorých skutočností vo výpovedi poškodenej B., ktoré mal uviesť podľa predstáv obžalovaného, sú bez akejkoľvek relevancie a nie sú spôsobilé hodnotnosť výpovede poškodenej B. spochybniť.

K prečítanej výpovedi svedka Q. Y. z prípravného konania postupom podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku treba uviesť, že tento postup bol zákonný a nie je mu čo vytknúť. Zo spisového materiálu je zrejmé, že menovaný svedok po tom čo dvakrát prevzal predvolanie (dňa 03.11.2021 a 26.11.2021), telefonicky kontaktoval súd, že sa zo zdravotných dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie (č. l. 473, 509), pričom toto tvrdenie nejakým spôsobom nepreukázal a jeho predvedenie bolo neúspešné. Svojím konaním tak založil dôvodnosť postupu podľa vyššie označeného zákonného ustanovenia a jeho výsluch bol vykonaný kontradiktórnym spôsobom v prípravnom konaní.

Obžalovaný okresnému súdu predstrel návrhy na doplnenie dokazovania, s ktorými sa okresný súd zákonným spôsobom vysporiadal. Ani z pohľadu odvolacieho súdu doplniť dokazovanie výsluchom svedkov X., G. a I. Y., T. Y., keď títo svedkovia nemohli poskytnúť žiadne relevantné skutočnosti týkajúce sa trestnej činnosti obžalovaného, nie je potrebné. Rovnako krajský súd považoval za nadbytočný výsluch svedka T. a vykonanie vzájomnej konfrontácie svedkov príslušníkov PMJ s obžalovaným, keď služobný zákrok v podstate obžalovaný ani nenamietal.

Pokiaľ ide o návrh na doplnenie dokazovania v podobe zaistenia mobilného telefónu, treba uviesť, že tento nebol prednesený včas, avšak navyše jeho vykonanie by ani nemalo žiadne opodstatnenie v prejednávanej trestnej veci.

Ostatný návrh na doplnenie dokazovania spočívajúci v predvolaní svedka T., pripojenia niektorých spisov, nebol obžalovaným riadne označený a navyše obžalovaný ani nevysvetlil súvis s prejednanou trestnou vecou. Pokiaľ obžalovaný chcel preukázať spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní, nič mu nebránilo súdu predložiť správu vyšetrovateľa o takejto spolupráci.

Odvolací súd k námietkam obžalovaného uvádza, že súd vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rovnako, v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obžalovaného tak neznamená dôkaznú núdzu, prípadne porušenie jeho práva na obhajobu.

Obžalovaný aj v odvolacom konaní doručil krajskému súdu návrh na doplnenie dokazovania. Po oboznámení sa s ním odvolací súd tento návrh odmietol a to z rovnakých dôvodov ako to učinil okresný súd. Pokiaľ ide o výsluch svedka G. R., tak obžalovaný krajskému súdu ani nezrejmlil, čo má v tomto konaní svedok ozrejmiť a k akým skutkovým okolnostiam sa má vyjadriť.

V súhrne treba uviesť, že dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní postačujú na vyslovenie jednoznačného záveru o vine obžalovaného.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky obžalovaného, ich podstata spočívala v kritike spôsobu, akým okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy, najmä výpoveď poškodenej. V odvolaní následne obžalovaný polemizoval s odôvodnením rozsudku a presadzoval vlastnú verziu, ktorá je založená na inom, pre neho priaznivejšom hodnotení vykonaných dôkazov (že výpovedi poškodenej nemožno uveriť, pretože mala motív kriminalizovať osobu obžalovaného a pod.).

Ku kritike obžalovaného ohľadne spôsobu, akým okresný súd hodnotil vykonané dôkazy, je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu vecí a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav vecí v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prizvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

V konkrétnostiach posudzovaného prípadu krajský súd konštatuje, že okresný súd vyhodnotil výpovede poškodených správne ako pravdivé a vierohodné, nakoľko obe osoby po zákonom poučení o práve odoprieť vypovedať toto právo nevyužili a obžalovaného zo žalovanej trestnej činnosti bezpečne usvedčili v situácii, kedy bol dokonca obžalovaný pri ich výsluchoch na hlavnom pojednávaní osobne prítomný a mal možnosť im klásť otázky. Je potrebné zdôrazniť v súvislosti s hodnotením výpovedí poškodených, že tieto výpovede vzájomne korelovali, dopĺňali sa a vytvárali tak jasný obraz o tom, čo sa v kritický deň či už okolo 13.30 hodine alebo 23.08. hodine odohralo. Rovnako ako okresný, tak ani krajský súd u týchto poškodených nezistil žiadnu motiváciu, pre ktorú by chceli obžalovanému vedomé škodiť. K predmetným námietkam považuje krajský súd za potrebné ďalej uviesť, že obe osoby vypovedali v procesnom postavení svedka, v ktorom musia vypovedať pravdu, nič iné len pravdu a vedomé nič nezamlčať, inak im hrozí trestnoprávny postih za krivú výpoveď.

Z prezentovaných dôvodov vyhodnotil krajský súd odvolanie obžalovaného voči výroku o vine napadnutého rozsudku ako nedôvodné.

K právnej kvalifikácii skutkov

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku 1) ako prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2, písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. f) Trestného zákona a skutku 2) ako prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, tak podľa názoru krajského súdu táto zodpovedá stavu veci a zákonu.

Zo skutkového deja popísaného v skutku 1) napadnutého rozsudku je zrejmé, že obžalovaný pod zámienkou návštevy domácnosti poškodenej, počas nej jej bez vedomia a využijúc jej nepozornosť, zobral z predsiene originálny kľúč od jej osobného motorového vozidla, ktorým si bez vedomia a súhlasu poškodenej odomkol a naštartoval motorové vozidlo a následne neoprávnené toto vozidlo používal. Z tohto konania jednoznačne vyplýva, že obžalovaný konajúc v priamom úmysle sa zmocnil cudzieho motorového vozidla v úmysle prechodne ho používať a tento skutok spáchal ľstou s využitím úskoku. Obžalovaný sledoval svoj zámer zmocniť sa kľúča od auta poškodenej, o ktorom keby poškodená B. vedela, tak by mu tento kľúč nedala. Obžalovaný mal od začiatku úmysel použiť úskok, čo vyplýva z jeho konania, keď svojou návštevou poškodenej sledoval zámer zmocniť sa kľúča, aj keď jeho konanie malo vyvolať len dojem navštíviť poškodenú v jej domácnosti.

Pokiaľ ide o skutok 2) napadnutého rozsudku, treba uviesť, že objektom trestného činu porušovania domovej slobody je domová sloboda, pričom tento trestný čin je spáchaný v obydli, ak je spáchaný v dome alebo byte iného alebo v iných priestoroch slúžiacich na bývanie vrátane priestorov a pozemkov k nim patriacim, ak sú ako súčasť obydli uzavreté. Aj tu je kvalifikačný moment vlámaním použitý správne, keď obžalovaný vysoký plot prekonal prelezením, teda s použitím vlastnej fyzickej sily a vnikol tak do uzavretého priestoru, pričom chcel porušiť domovú slobodu poškodených, keď vedel, že v noci na návštevu prelezením plotu k poškodeným nemôže prísť, čo napokon poškodený dal obžalovanému najavo, keď ho vyzval na opustenie domu.

K výroku o treste

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o treste, ktorému sa vytyka aj jeho prísnosť, krajský súd považuje za potrebné pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatelja spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatelja, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatelja a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatelja si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatelja. Záver súdu o možnosti nápravy páchatelja musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatelja a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činnosťami a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a

spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnuť podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadnuť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatela i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatelom či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatela neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatela je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatela pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk krajský súd konštatuje, že okresný súd správne u obžalovaného preskúmal pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a správne u neho zistil dve priťažujúce okolnosti, že už bol v minulosti za trestný čin odsúdený (§37 písm. m) Trestného zákona) a že spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. h) Trestného zákona) a zároveň jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k) Trestného zákona. K priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. h) Trestného zákona treba uviesť, že prezentácia nesprávnosti jej aplikácie obžalovaným je zavádzajúca. Okresný súd obžalovanému ukladal úhrnný trest nie podľa asperačnej zásady, ale zásady absorpčnej a preto použitie tejto priťažujúcej okolnosti je úplne na mieste.

Správne tiež pri prevahe priťažujúcich okolností aplikoval ust. § 38 ods. 4 Trestného zákona a zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby 1 rok o jednu tretinu, t. j. na 2 roky a 4 mesiace. Obžalovanému potom správne okresný súd ukladal za súdené trestné činy úhrnný trest odňatia slobody v rozpätí od 2 roky a 4 mesiace do 5 rokov. K vytýkanému spôsobu úpravy dolnej hranice krajský súd obžalovanému upriamuje pozornosť na ustanovenie § 38 ods. 8 Trestného zákona, podľa ktorého základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby (potom výpočet obžalovaného, keď 1/3 počítal z 1 roka je nesprávny).

Pokiaľ ide o okresným súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, tento je podľa názoru krajského súdu vzhľadom na osobu obžalovaného, ktorý má 15 záznamov v odpise registra trestov, trestom miernym. Odvolací súd však nemohol obžalovanému uložiť trest vyšší, pretože prokurátor odvolanie v neprospech obžalovaného nepodal.

Miernejší trest s poukazom na osobu obžalovaného, u ktorého možno vzhľadom na početné záznamy v odpise registra trestov konštatovať zjavné sklony páchať trestnú činnosť, neprichádzal ani podľa názoru krajského súdu do úvahy.

Pri úvahách o druhu trestu bol pre krajský súd podstatný ten fakt, že pokiaľ obžalovaného ani výkon viacerých nepodmienečných trestov odňatia slobody zjavne neodradil od spáchania aktuálne súdnej trestnej činnosti, tak niet racionálneho dôvodu sa domnievať, že by u neho iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody splnil účel trestu sledovaný Trestným zákonom.

Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, okresný súd správne obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa ust. § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním tohto trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Záverečné zhrnutie

Na základe prezentovaných úvah a právnych záverov krajský súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.